

Tilki ve Rakun

Jane MEADOW

Tilki ve Rakun

Jane MEADOW

Yeşil ormanın kalbinde, güneş ışığının yaprakların arasından dans ettiği yerde, tüyleri sonbahar yaprakları kadar parlak genç bir tilki yaşırdı. Adı Rusty'ydi ve boynuna şık bir şekilde bağlanmış küçük, turkuaz bir boyun atkısı takardı. Rusty keşfetmeyi çok severdi ve her zaman yeni bir şeyi ilk fark eden o olurdu. Sivri kulakları her sese kıpırdar, kehribar rengi gözleri merakla parıldardı.

Çok uzakta değil, büyük bir meşe ağacının altındaki sıcacık bir inde, Rocky adında bir rakun yaşırdı. Rocky küçük ve tombuldu, gözlerinin üzerinde siyah bir maske ve koyu halkalı gür bir kuyruğu vardı. Her yere kahverengi bir omuz çantası taşırdı. Rocky sakin ve dikkatliydi ve bir şeyleri çözmeyi çok sevdi. İki arkadaş sık sık ormanda birlikte oynarlardı.

Esintili bir öğleden sonra, Rusty ile Rocky yosunlu bir kütüğün üzerinde oturmuş, böğürtlen atıştırıyorlardı. Birden Rusty'nin kulakları dimdik dikildi. "Dinle!" diye fısıldadı. "Duydun mu?" Rocky başını yana eğdi. Ormanın derinliklerinden hafif, çınlayan bir ses geliyordu, sanki minik çanlar çalıyordu. "Bu ne olabilir?" diye merak etti Rocky. "Hadi bulalım!" diye bağırdı Rusty yerinden fırlayarak.

İki arkadaş sesi takip ederek ormana koyuldular. Rusty önden koşuyordu, ucu beyaz gür kuyruğu eğretilti otlarının arasından süzülüyordu. "Acele et, Rocky!" diye seslendi. Ama Rocky daha yavaştı, kısa bacakları yetişmek için var gücüyle çalışıyordu. "Beni bekle!" diye soludu. "Birlikte kalmalıyız." Rusty yavaşladı ve arkasına baktı. "Haklısın," dedi. "Takım olmak daha iyi."

Yan yana yürüdüler, dikkatle dinleyerek. Çınlayan ses biraz yükseldi, sonra rüzgâr yön değiştirdikçe hafıfledi. "Sanki rüzgâr bizimle oyun oynuyor," dedi Rocky. Çantasını açıp küçük bir defter ve kalem çıkardı. "Sesi en yüksek duyduğumuz yerleri işaretleyelim," diye önerdi. Rusty başını salladı. "İyi fikir!" Ses her güçlendiğinde bir not aldılar.

Kısa süre sonra hızla akan bir dereye geldiler. Su geniş ve hızlıydı, basamak taşları ise birbirinden uzaktı. Rusty endişeyle baktı. "Ben karşıya atlayabilirim," dedi, "ama sen daha küçüksün, Rocky." Rocky gülümsedi. "Bana yardım edebilirsin," dedi. Rusty uzun, sağlam bir dal buldu ve suyun üzerine uzattı. Rocky adım adım onun üzerinde dengede dururken Rusty dalı sabit tuttu. "İyi bir takımız!" diye sevindi Rocky.

Karşı tarafta orman daha da sıklaştı. Dikenli çalılar ve çalılıklar yollarını kapatıyordu. Rusty aralarından geçmeye çalıştı ama dikenler boyun atkısına takıldı. "Olamaz!" diye bağırdı. Rocky onu nazıkçe çözdü. "Daha kolay bir yol arayalım," dedi. Birlikte aradılar ve çalıların aralandığı dar bir patika buldular. "Gördün mü?" dedi Rocky. "İki çift göz bir çiftten iyidir."

Çınlayan ses onları ormanın daha derinlerine götürdü. Şimdi daha net duyuluyordu, sanki yumuşak bir şarkı gibiydi. "Şu taraftan geliyor," dedi Rusty siyah patisiyle işaret ederek. Sesin geldiği yöne doğru patıkada hızla ilerlediler ve bir açıklığa vardılar. Ortada, dallarının yükseklerinde ahşap bir yapı olan uzun, yaşlı bir ağaç duruyordu. "Bir ağaç evi!" diye soluğu kesildi Rocky'nin. "Eminim ses oradan geliyor."

Ağaç evi terk edilmiş gibi görünüyordu. Ahşap duvarları yaşlanmış, grileşmişti ve gövdesine sarmaşıklar tırmanmıştı. "Nasıl çıkacağız?" diye sordu Rusty. Rocky ağacı inceledi. "Gövdeye çakılmış ahşap kalaslar var," dedi. "Basamak gibi görünüyorlar. Tırmanmakta iyiyimdir. Önce ben çıkıp güvenli olup olmadıklarına bakayım." Rusty başını salladı. "Ben burada bekleyip dinlerim."

Rocky minik pençeleriyle kalaslara tutunarak gövdeye tırmandı. Her birini ağırlığını vermeden önce denedi. "Yeterince sağlamlar!" diye aşağıya seslendi. Rusty onu takip etti, kalbi heyecanla hızla çarpıyordu. Tep eye vardıklarında küçük bir ahşap platform ve bir kapı buldular. Çınlayan ses şimdi yüksekti, içeriden geliyordu. "Hazır mısınız?" diye fısıldadı Rocky. Rusty başını salladı.

Rocky kapıyı yavaşça itti. Kapı hafifçe gıcırdadı. İçeride ağaç evi tozlu ve sessizdi, küçük bir penceresi vardı. Ve orada, bir kırıştan sarkan, minik gümüş borulardan ve ahşap bir tepelikten yapılmış bir rüzgâr çingırağı vardı. Pencereden gelen esinti onu çınlatıyordu. "İşte o ses!" diye fısıldadı Rusty. "Bir rüzgâr çingırağı!" Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yaklaştılar.

Ama rüzgâr çingırağı dolaşmıştı. İpleri bükülmüş, bir boru gevşek sarkıyordu. "Bozulmuş," dedi Rocky. "Tamir etmemiz gerek." Rusty dolaşmış iplere baktı. "Benim patilerim küçük," dedi. "Onları çözebilirim." Rocky başını salladı. "Ben de çingırağı sallanmasın diye sabit tutabilirim." Birlikte işe koyuldular.

Rusty ipleri dikkatle çözerken Rocky ahşap tepeliği tuttu. İnce bir işti ama birbirlerine yardım ettiler. "Biraz daha sola," dedi Rocky. "Tamam!" dedi Rusty. Sonunda rüzgâr çingırağı serbest kaldı. Esinti onu yakaladı ve berrak, tatlı bir sesle çınladı. "Başardık!" diye sevindiler. "Takım çalışması bunu kolaylaştırdı!"

Ağaç evinde oturup rüzgâr çingırağının şarkısını dinlediler. "Burası çok güzel bir yer," dedi Rusty. "Belki sık sık geliriz." Rocky gülümsedi. "Ve çingırağı güvende tutabiliriz." Ağaç evini biraz toplamaya karar verdiler. Yeri bir dalla süpürdüler ve pencereyi sildiler. Küçük ev yeniden sıcak ve dostça hissettirdi.

Güneş batmaya başlarken Rusty ile Rocky ağaçtan indiler. "Eğlenceli bir gizemdi," dedi Rusty. "Ve onu birlikte çözdük," diye ekledi Rocky. "Sen olmadan yapamazdım," dedi Rusty. "Ben de sen olmadan yapamazdım," dedi Rocky. Birbirlerine gülümsediler, mutlu ve gururluydular.

Eve döndüklerinde arkadaşlarına ağaç evini ve rüzgâr çingırağını anlattılar. "Siz ikiniz harika bir takımsınız," dedi bilge yaşlı bir baykuş. Rusty ile Rocky başlarını salladılar. İşi paylaşmanın her sorunu daha kolay ve daha eğlenceli hale getirdiğini öğrendiler. Ve o günden sonra, ne zaman gizemli bir ses duysalar, ne yapacaklarını tam olarak biliyorlardı: onu birlikte takip etmek.